

така ние ще минемъ постепенно отъ християнство на вѣрата и на словото къмъ християнство на убежденията и на дѣлата“. Селимински разкрива историческитѣ причини за поява на християнството и подчертава хероизма на основателя му, когато засѣга покварата въ римската империя и необходимата реакция отъ страна на безстрашнитѣ реформатори. „Подобна смѣла и силна постѣпка противъ римската тирания настѣпва въ Витлеемъ. Отъ Юдея идва проповѣдта за освобождението на човѣка отъ робството на страститѣ като начало на политическата свобода. Евангелието се разпространява и между другитѣ поробени народи, на които се проповѣдва свобода, любовъ къмъ ближния, взаимно зачитане на човѣшкитѣ права. Всичко това е най-силно оржие противъ тиранията на по-силнитѣ, понеже робството се подкрепя отъ нравствения развратъ, а свободата отъ нравственото подобрене“. И другъ пѣтъ: „Тогавъ (при нетърпимото римско насилие, което доказвало, че „взаимопомощта между хората е най-мощното срѣдство за избава“) се появи Смѣлиятъ, ясно провъзгласилъ това общоспасително философско начало, което никой не може да порицае и да не потвърди. Този спасител бѣ Исусъ Христосъ. И наистина, неговото просто, приложимо, еднакво сгодно за властници и поданици, мощно и благотворно божествено-политично вѣроучение въ кратко време бѣше пригърнато отъ милиони хора. Ученицитѣ на това вѣроучение сж нѣмали нужда да знаятъ цѣлата мирова мъдростъ, за да го разпространяватъ между всички, и всѣки билъ свободенъ да вѣрва каквото си ще, стига само да обича ближния си като братъ, да му помага въ нужда, както е казано въ Евангелието и въ Деянията и Посланията на апостолитѣ. „Дойдете при мене, всички вие трудещи и обременени, за да ви утеша“. . . (Мат. 11, 28—30).

Но Селимински вижда ясно и прѣчкитѣ за повсемѣстното и дълбоко проникване на Христовата вѣра. Той бележи: „Ала този единственъ и висшъ божественъ законъ на Христа още не може да се приложи напълно между християнитѣ. Останкитѣ отъ идолопоклонството и юдейщината, които апостолитѣ се принудили да търпятъ между християнитѣ (Ап. Деяния 15, 5—12), наддѣляватъ и, поради лукавство на духовенството, ставатъ вѣрски обичаи на християнството.